

Терен

Михайль Семенко

С. Гуляєву

На скелі безмовній я
Внизу маневрує потяг.
Між гір зміїться колія.
Нагнулась з неба високостість.

Затока спить, зморщивши брови.
Край молу смикає шаланди.
Сонце заходить без умови —
В червонім краваті, галантне.

Блиснуло світло. Згасло враз.
Шоколадиться дим з майстерень.
В мені — безмежність синіх фраз
Про ту, в якої очі — терен.

С. Гуляєв — солдат телеграфної роти, приятель автора.